

Sygn. akt IV U 6723/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Leon Popiel
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alina Dziarkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 24 lipca 2014 r. nr (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e

/-/ SSO L. Popiel

Sygn. akt IV U 6723/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Inspektorat w K. decyzją z dnia 24 lipca 2014 r., znak: (...) odmówił A. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, to jest po dniu 31 maja 2014 r.

Od powyższej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie, wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu szeroko argumentowała swoje stanowisko, opisując przebieg pracy zawodowej i swój stan zdrowia. Zwróciła między innymi uwagę, że w 2008 r. otrzymała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności o symbolu 02-P, a w 2009 r. uzyskała z ZUS prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą pobierała do dnia 31 maja 2014 r. Dodała, że z powodu trudnej sytuacji finansowej podjęła pracę w Zakładzie Pracy Chronionej jako sprzątaczką, jednak jej stan zdrowia stale się pogarsza. W załączeniu do odwołania przedłożyła aktualne orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, wystawione przez Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w K. (k- 4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu swego stanowiska wywoził, że skoro orzeczeniem lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej ZUS ubezpieczona została uznana za osobę zdolną do pracy, to świadczenie rentowe nie przysługuje. Tym samym odwołanie ubezpieczonej nie może być uwzględnione.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni A. K., urodzona dnia (...), z wykształcenia technik ekonomista, od 2011 r. zatrudniona na stanowisku osoby sprzątającej, w ostatnim okresie ubezpieczenia, to jest od dnia 1 stycznia 2014 r. do 31 maja 2014 r. była uprawniona z ZUS do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Wówczas to na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 21 listopada 2013 r., skarżąca po rozpoznaniu zaburzeń odżywiania o typie bulimicznym, została uznana za częściowo niezdolną do pracy, okresowo do dnia 31 maja 2014 r. W rezultacie organ rentowy decyzją z dnia 6 grudnia 2013 r. przyznał skarżącej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 maja 2014 r.

Wniosek o przedłużenie prawa do świadczenia odwołująca złożyła w dniu 4 marca 2014 r. Po poddaniu się procedurze orzeczniczo-lekarskiej przed organem rentowym, po stwierdzeniu zaburzeń odżywiania o typie bulimicznym, żylaków kończyn dolnych bez zmian troficznych, A. K. orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia (...).r. została uznana za osobę zdolną do pracy. Biorąc powyższe za podstawę, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w dniu (...).r. wydał zaskarżoną decyzję.

W okresach aktywności zawodowej odwołująca wykonywała między innymi zatrudnienie na stanowisku pracownika produkcji w wylęgarni piskląt indyczych oraz sprzątaczk.

(dowód: dokumenty w aktach ZUS).

A. K. korzystała przede wszystkim z konsultacji lekarskiej lekarzy specjalistów z zakresu psychiatrii, oraz porad psychologicznych. Korzystała między innymi z wizyt w (...) w K..

Była także hospitalizowana w Oddziale Nerwic Kliniki (...) w G., w Szpitalu (...) w K. w Oddziale (...) w Oddziale (...) (dwukrotnie). Odbyła także rehabilitację leczniczą w ramach prewencji rentowej ZUS.

Ponadto skarżąca posiada do dnia 31 sierpnia 2015 r. orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności o symbolu O2-P.

(dowód: dokumentacja orzeczniczo-lekarska w aktach ZUS oraz k – 9 i 22 akt sprawy.)

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującej i ustalenie, czy A. K. jest osobą niezdolną do pracy nadal po dniu 31 maja 2014 r.

Wymagało to wiadomości specjalistycznych. W celu wyjaśnienia stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia – Sąd zgromadził dokumentację medyczną skarżącej i przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z dziedziny: psychiatrii, psychologii i neurologii – specjalistów z zakresu dolegliwości, które zgłaszała ubezpieczona oraz wskazanych w zaświadczeniach o jej stanie zdrowia.

I tak biegły psycholog, po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach ZUS i dołączonych do akt sądowych, po zebraniu wywiadu i zbadaniu odwołującej w opinii z dnia 10 listopada 2014 r. ocenił, że skarżąca posiada osobowość silnie nie zrównoważoną emocjonalnie, introwertywną, z dużym dystansem do otoczenia, nie socjalizowaną, nie podatną na aprobatę, o łagodnym poziomie depresji.

(dowód: opinia biegłego psychologa – k -23-25 akt sprawy.)

Z kolei powołany w sprawie biegły lekarz psychiatra w opinii z dnia 4 marca 2015 r., po stwierdzeniu u wnioskodawczyni zaburzeń odżywiania pod postacią bulimii, orzekł, że skarżąca jest zdolna do pracy. W uzasadnieniu orzeczenia biegły argumentował, że wymienione dolegliwości przejawiają się nadmierną koncentracją na problemach odżywiania i kwestiach z tym związanych oraz prowokowaniem wymiotów po napadzie żarłoczości. Wskazał, że taki stan rzeczy mógłby wywołać zaburzenia hormonalne i metaboliczne prowadzące do częściowej niezdolności do pracy. Odwołująca nie przedłożyła jednak aktualnej dokumentacji medycznej, która mogłaby potwierdzić tego typu zaburzenia. Biegły zwrócił uwagę, że podczas pobytu skarżącej w szpitalu uzdrowiskowym stwierdzono umiarkowany stopień nasilenia zaburzeń i dobre rokowanie w zakresie zdolności adaptacyjnych do warunków środowiskowych oraz zalecono kontynuację leczenia pod kontrolą PZP.

(dowód: opinia biegłego psychiatry – k – 42-44 akt sprawy.)

W toku procesu odwołująca przedłożyła dodatkową dokumentację medyczną w postaci zaświadczenia lekarza neurologa oraz wyniku badania TK kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego (k- 35 akt sprawy).

Kierując się powyższym Sąd orzekający dopuścił z opinii biegłego neurologa. Biegły ten w sporządzonej opinii z dnia 15 maja 2015 r. orzekł, że ubezpieczona z punktu widzenia zdiagnozowanych dolegliwości natury neurologicznej, to jest choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa z zespołem bólowym w wywiadzie, nie jest niezdolna do pracy. Biegły podkreślił, że badanie skarżącej nie ujawniło objawów korzeniowych, a narząd ruchu nie wykazał istotnego ograniczenia funkcji. Dodał, że wnioskodawczyni wymaga tylko okresowego leczenia i rehabilitacji w sytuacji zaostrzenia dolegliwości bólowych, które mogą odbywać się jak dotychczas ambulatoryjnie.

(dowód: opinia lekarza biegłego neurologa – k- 59 akt sprawy.)

Skarżąca w piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2015 r. zgłosiła zastrzeżenia do wymienionych opinii lekarzy biegłych. Argumentowała, że wnioski biegłych co do jej stanu zdrowia pozostają w sprzeczności z opiniami lekarzy prowadzących. W załączeniu przedłożyła zaświadczenia wystawione przez lekarzy neurologa i psychiatry (k- 66 i 67 akt sprawy.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440, j.t.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przy czym, w myśl art. 12 ust. 1-3 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, to znaczy :

- całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2),
- częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Ponadto, zgodnie z art. 102 cyt. ustawy prawo do tego świadczenia ustaje z upływem okresu, na jaki zostało przyznane.

Decydujące znaczenie dla rozważenia zasadności złożonego odwołania miało ustalenie, czy A. K. jest osobą niezdolną do pracy nadal po dniu 31 maja 2014 r.

Zważywszy, że do rozstrzygnięcia powyższej kwestii potrzebna była wiedza specjalna, Sąd Okręgowy powołał biegłych z zakresu: psychologii, psychiatrii i neurologii - specjalistów z zakresu dolegliwości, które zgłaszała ubezpieczona oraz wskazanych w zaświadczeniach o jej stanie zdrowia.

Sąd orzekający uwzględniając dowody leczenia wnioskodawczynie zgromadzone w sprawie – dopuścił dowody z opinii biegłych o wymienionych powyżej specjalnościach. Wszyscy ci biegli jednomyślnie ocenili, że odwołująca z punktu widzenia zdiagnozowanych dolegliwości jest obecnie zdolna do pracy. Biegli jednoznacznie orzekli, że niewielki stopień nasilenia oraz zaawansowania schorzeń natury psychologiczno-psychiatrycznych oraz neurologicznych nie dają podstaw do orzeczenia, że odwołująca jest niezdolna do pracy.

Sąd Okręgowy przyjął powyższe opinie biegłych za wiarygodne dowody w sprawie. Powyższe opinie są rzeczowe i logiczne, a ich wnioski obejmują w sposób całościowy stan zdrowia wnioskodawczynie i wzajemnie się uzupełniają - tworzą spójną oraz logiczną całość dającą pełny obraz stanu zdrowia wnioskodawczynie, a tym samym oceny jej niezdolności do pracy.

Autorzy opinii w przekonaniu Sądu legitymują się wysoką wiedzą medyczną, doświadczeniem zawodowym oraz znajomością zasad orzeczniczych. Sąd dał w pełni wiarę zawartym w opinii wnioskowi, są one bowiem przekonujące i obejmują w sposób łączny i całościowy ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie w zakresie zdiagnozowanych u niej schorzeń. Biegli mieli na uwadze wiek ubezpieczonej, wykształcenie, wykonywaną ostatnio pracę, wyniki jej badań przeprowadzonych w minionym okresie, dokumentację dotyczącą dotychczasowego leczenia oraz stan zdrowia stwierdzony na podstawie badań dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego sporządzone opinie nie nasuwają wątpliwości co do swojej wiarygodności. Biegli sądowi jednoznacznie orzekli, że zdiagnozowane u wnioskodawczynie schorzenia, a w szczególności ich niewielki stopień nasilenia – nie czynią odwołującej niezdolnej do pracy zarobkowej.

Co do dominujących w poprzednim okresie ubezpieczenia dolegliwości skarżącej związanych z problemami dotyczącymi odżywiania – biegli wskazali na brak dokumentacji medycznej, która mogłaby sugerować powstanie na tym tle zaburzeń metabolicznych i hormonalnych skutkujących orzeczeniem niezdolności do pracy. Również choroba zwyrodnieniowo-dyskopatyczna kręgosłupa z neurologicznego punktu widzenia, nie powoduje u skarżącej niezdolności do zarobkowania.

W konsekwencji zdaniem Sądu nie było przesłanek do dalszego prowadzenia postępowania. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia bowiem wątpliwości, że stopień nasilenia i zaawansowania ustalonych schorzeń – nie powoduje u odwołującej przeciwwskazań do pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekający nie uwzględnił wniosku skarżącej o dopuszczenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych sądowych, bowiem w ocenie Sądu stan zdrowia wnioskodawczynie został dostatecznie wyjaśniony.

Na marginesie poczynionych rozważań podkreślenia wymaga, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, Sąd rozpoznający sprawę nie jest zobowiązany do tego, aby dopuszczać dowód z kolejnych opinii biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas sporządzonej opinii (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2003 r., sygn. akt V CKN 1622/00, LEX nr 141384.).

Tym samym odwołująca nie spełnia przesłanki koniecznej do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, określonej przepisem art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 i 102 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Kierując się powyższym, Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w wyroku.

Sędzia